

מ"ת (עכו) 2986-09-15 - מדינת ישראל נ' מוהנא שופאניה

מ"ת (עכו) 2986-09-15 - מדינת ישראל נ' מוהנא שופאניה שלום עכו

מ"ת (עכו) 2986-09-15

מדינת ישראל

נגד

מוהנא שופאניה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[24.12.2015]

השופט אבישי קאופמן

החלטה

המשיב בבקשה דן נעצר ביום 12.9.15 בגין עבירה של נהיגה בזמן פסילה ושחרר בתנאים מגבילים של מעצר בית מלא, בהתאם להחלטתי מיום 13.10 והחלטת בית המחוזי מיום 14.10.

כעת הגיש המשיב בקשה לעיון חוזר בה הוא עותר לאפשר לו יציאה מביתו לשם ביצוע עבודות שירות שהוטלו עליו בגזר דין קודם.

העילות הקבועות בסעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), לשם עיון חוזר בהחלטה הנוגעת למעצר או לשחרור, הן: התגלותן של עובדות חדשות, השתנות נסיבות או חלוף זמן ניכר מיום מתן ההחלטה. דומה שאין מחלוקת כי שתי העילות הראשונות אינן מתקיימות במקרה דנן. העובדה כי על הנאשם נגזר עונש של עבודות שירות אותו אמור היה להתחיל לרצות בחודש אוקטובר, הייתה ידועה היטב בעת הדיונים הקודמים בתיק ואינה בגדר עובדה שהתגלתה או נסיבה שהשתנתה.

כמו כן ספק אם ניתן לומר שהזמן שחלף מאז ההחלטה הקודמת, כחודשיים ימים, מצדיק את שינוי ההחלטה. המשיב הודה בעבירה המיוחסת לו בתיק זה, הורשע ולבקשתו הופנה לשירות המבחן. אכן המועד הצפוי לסיום ההליך אינו קרוב והוא קבוע לחודש מאי 2016, אולם סבורני כי יש להבחין בין מועד סיום רחוק של תיק בו כופר משיב באשמה, ועומדת לו חזקת החפות, ובין מועד רחוק שנקבע לבקשת המשיב - לאחר הרשעתו - לצורך הכנת תסקיר מבחן בעניינו.

ב"כ המשיב ביקש להסתמך בטיעוניו על החלטות שניתנו בהקשר של קביעת מועד שמיעה רחוק לתיק, אולם לדעתי מדובר כאמור בסוגייה שונה, כאשר האבחנה המהותית היא בין עניינו של נאשם שאשמתו טרם התבררה לבין מי שכבר הורשע בדין.

החלטתי לשחרר המשיב ניתנה למרות היות המקרה "גבולי". לא קיבלתי את החלופה הראשונית שהוצעה וביקשתי תסקיר מעצר, וזאת לנוכח התרשמותי מסיכון גבוה לחזרה על העבירה. בסופו של דבר לא הוגש תסקיר, עקב עומס העבודה על שירות המבחן ובקשת דחייה, והחלטתי לשחרר את המשיב תוך קביעת ארבעה מפקחים, שניים בו-זמנית, וקביעת ערבויות נוספות להפחתת הסיכון.

המבקשת ערערה על החלטתי בפני בית המשפט המחוזי אשר דחה את הערר "לא בלי לבטים" כלשונו, ואין זאת אלא שאף ערכאת הערעור ראתה במקרה כגבולי, אשר ספק אם הוא מצדיק שחרור לאור המסוכנות מהמשיב. בית המשפט המחוזי הצדיק החלטתי לקביעת שני מפקחים בו-זמנית תוך קביעת הוראות ספציפיות ואף החמיר את התנאים שנקבעו בהחלטתי בכך שהגדיל את גובה הפיקדון הכספי שעל המשיב להפקיד.

בית המשפט המחוזי ציין כי הוא שותף להתרשמות שהמשיב אינו מפנים את חומרת העבירה, והכל כשהוא מודע לעובדה שהמשיב אמור היה לרצות עונש בעבודות שירות, והדגיש שהדבר מעורר "מחשבות נוגות" באשר למצב בו יימצא בעת הטיעון לעונש.

כפי שכבר נפסק, למשיב אין זכות קנויה לבצע את עונש עבודות השירות שנגזר עליו לאחר שהורשע בעבירה חוזרת. ההיפך הוא הנכון. דומה כי ההליך הנכון היה הפקעת צו עבודות השירות לאחר הרשעתו בעבירה וזאת חוזרת וריצוי עונש זה במאסר של ממש.

ראו בהקשר זה החלטת בית המשפט העליון בבש"פ 2010/09 גאנם אבו האני נ' מדינת ישראל גם שם נדונו תנאי שחרורו של מי שנדון לעבודות שירות ואושרה החלטת בית המשפט לתעבורה שלא לאשר חלופה למרות שנתמכה בתסקיר שירות המבחן, וכן בבש"פ 1355/15 יששכר טביב נ' מדינת ישראל:

"אמנם, יש ממש בטרוניית המבקש כי כתוצאה מהחלטת בית המשפט המחוזי יהא עליו לרצות מאסר בפועל בגין יתרת התקופה שאותה היה עליו לרצות בעבודות שירות. אולם, בניגוד למשתמע מטענותיו, אין לו זכות קנויה להקלה בתנאי מעצרו אך בשל רצונו להימנע מהפקעת צו עבודות השירות שנגזרו עליו בהליך אחר."

המשיב חזר במספר הזדמנויות על כך שהעבירה בוצעה תוך נהיגה בטרקטור ולא ברכב אחר. אינני רואה לתת לכך משקל ממש. כבר נגרמו לא מעט תאונות בשל נהיגה בטרקטור, ובפניי עצמי התנהלו שני תיקים של תאונות קטלניות בהם היה מעורב טרקטור. אין להקל ראש בעבירה רק בשל העובדה שבוצעה בשל נהיגה בטרקטור ולא ברכב אחר, והפרת צו פסילה הינה הפרה בכל רכב בו מתבצעת הנהיגה.

אף העובדה כי המשיב נהג לצרכי עבודה ולא לצרכי בילוי כטענתו אינה סיבה להקלה. כמעט כל הנאשמים הבאים בפניי טוענים לנחיצות רשיון הנהיגה לצרכי עבודה והם עושים בו שימוש במהלך יום עבודתם או לצורך הגעה למקומות עבודה מרוחקים. על המשיב הוטל עונש האוסר עליו לנהוג, והסיבה בגינה בחר להפר את האיסור אינה רלוונטית. מובן לי כי דחיית הבקשה עלולה להביא להפקעת צו עבודות השירות באופן מנהלי בידי הממונה על עבודות השירות, אולם עובדה זו הייתה ידועה היטב למשיב מראש, הן כאשר בחר להפר את איסור הנהיגה שהוטל עליו, והן כאשר בחר להשתחרר בתנאים של מעצר בית מלא, שאינם מאפשרים ביצוע עבודות שירות.

לאור כל האמור לעיל, המסוכנות מהמשיב לחזרה על העבירה עליה עמדתי בהחלטת השחרור ועליה עמד בית המשפט המחוזי בהחלטתו במסגרת הערעור והעובדה כי אין מדובר בעובדות חדשות או נסיבות שהשתנו, החלטתי לדחות את הבקשה לעיון חוזר.

ניתנה היום, 24 בדצמבר 2015, במעמד המשיב, בא-כוחו עו"ד עבאס וב"כ המבקשת עו"ד עוידה.